

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: J. Š.
bytem P.
zastoupena Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016, č.j. MHMP 221383/2016

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend ze dne 9. 2. 2016 č.j. MHMP 221383/2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru správních agend (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 1. 2016 č.j. MCP2/004894/2016/OSA-OPR/Jich, zn. R 794/15/OSA-OPR/Jich, jehož výrokem I. byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále též „zákon o silniční dopravě“), a ze spáchání přestupku dle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě, kterých se měla dopustit tím, že úmyslně v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonávala práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, a tím, že jako řidič taxislužby úmyslně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

vykonávala práci řidiče taxislužby vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1 zákona o silniční dopravě, když dne 2. 4. 2015 v době od 11:10 do 11:25 hodin na trase od nástupu u 3. lékařské fakulty v ulici R. v P. ulicemi R., B., V., K., S., S., O. a N. s výstupem v P, N., řídila motorové vozidlo a při kontrole Městskou policií hlavního města Prahy a pracovníky žalovaného bylo zjištěno, že vykonala práci řidiče taxislužby, když poskytla přepravu cestujícím (pracovníkům žalovaného) přes mobilní aplikaci Uber, jízdné ve výši 107 Kč bylo vypočítáno mobilní aplikací Uberu a zapláceno cestujícími prostřednictvím voucheru v hodnotě 300 Kč, který cestující dostali za registraci na Uberu, aniž by byla držitelkou oprávnění řidiče taxislužby a její vozidlo nebylo jako vozidlo taxislužby vůbec zařazeno. Za tyto přestupky byla žalobkyni podle § 34e odst. 3 zákona o silniční dopravě s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), jako sankce uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a rovněž jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč. Výrokem II. téhož rozhodnutí pak bylo dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení o údajném přestupku na úseku podnikání podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a o údajném přestupku dle § 61 odst. 3 písm. c) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále též „živnostenský zákon“), kterých se měla žalobkyně dopustit tím, že měla neoprávněně provozovat obchodní, výrobní či jinou výdělečnou činnost, a tím, že měla provozovat činnost, která je předmětem živnosti koncesované, aniž by pro tuto činnost měla živnostenské oprávnění, neboť spáchání skutků, o nichž se vede řízení, nebylo žalobkyni prokázáno.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že její vina byla prokazována nezákonným způsobem, kdy byl obejit zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále též „kontrolní řád“), a zaměstnanci – úředníci, kteří ze své podstaty vykonávají výkon státní správy, byli pasováni do role profesionálních svědků, přičemž svědci J. L., B. P. a L. Č. vypovídali v samotném správním řízení; správnímu orgánu nic nebránilo, aby kontrolní jízdu vykonali úředníci pověřeni kontrolou ve smyslu kontrolního řádu. Podle žalobkyně z výsledku cestujících (zaměstnanců žalovaného) bylo zjištěno, že žádný z „cestujících“ neměl žádné pověření k vykonání jízdy či zahájení kontroly a jednalo se o tři zaměstnance žalovaného (odboru dopravních agend), kteří jízdu vykonali na základě ústního pokynu nadřízeného, a to bez jakéhokoli pověření. Žalobkyně uvedla, že kontrola započala již nastoupením cestujících, kteří tuto činnost nevykonávali jako nezávislé fyzické osoby, ale jako zaměstnanci – úředníci kontrolující osoby. V rámci kontroly jsou úředníci povinni vykonávat tuto činnost podle kontrolního řádu. Žalobkyně poukázala na základní princip výkonu státní správy dle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a dle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobkyně pokud žádná právní norma nezná nepověřenou osobu jednající za správní orgán, která fakticky vykonává kontrolu, pak ani není možné dovodit, že úředník správního orgánu vykonává činnost dle zákona. Činnost svědků J. L., B. P. a L. Č., kteří byli slyšeni v rámci správního řízení, je nutno považovat za nezákonné jednání a případně i provokaci vůči žalobkyni, jejímž účelem bylo vyvolat protiprávní jednání. Podle žalobkyně výsledky těchto svědků jsou nezákonně získané důkazy, které nelze pro prokazování viny žalobkyně použít. Žalobkyně dále poukázala na judikaturu Ústavního soudu týkající se způsobu opatřování důkazů, jakož i na judikaturu ohledně závaznosti nálezů Ústavního soudu. Žalobkyně uzavřela tuto žalobní námitku tak, že v řízení vedeném správním orgánem nebyl proveden jediný zákonný důkaz na prokázání její viny, přičemž žalovaný se s výše uvedenými argumenty nedostatečně vypořádal, kdy neshledal žádnou vadu v prováděném dokazování. Žalobkyně dále namítla, že aby mohla být považována za

provozovatele silniční dopravy, musela by jí být prokázána skutečnost, že vykonávala činnost soustavně a za úplatu. V této souvislosti odkázala na definici živnosti stanovenou v § 2 živnostenského zákona s tím, že pojmovými znaky živnosti jsou soustavnost, samostatnost, jednání vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosahování zisku. Podle žalobkyně nebylo prokázáno, že by vykonávala činnost soustavně. I kdyby vykonala jízdu, při které by svezla třetí osobu, pak není možno ji bez dalšího považovat za provozovatele silniční dopravy, neboť pro takové posouzení je nutno i prokázat veškeré podmínky dle § 2 živnostenského zákona, kdy především nebyla prokazována ani prokázána soustavnost takového jednání žalobkyně, jakož ani přijetí plnění za vykonanou službu. Žalobkyně podotkla, že žádné plnění neinkasovala. Jízdu poskytla cestujícím zcela zdarma. Svědci uvedli, že služba byla poskytnuta za bezplatný voucher. Žalobkyně tak nemohla inkasovat jakýkoliv zisk. Dále uvedla, že nikdy práci řidiče taxislužby nevykonávala ani nevykonává. Podle žalobkyně jízdu mohou vykonat pouze řidiči zaregistrovaní v aplikaci UberPOP, a to pro předem registrované cestující; tato aplikace se řídí svými pravidly a je možné z ní vymazat uživatele (nebo jim zabránit v přístupu), kteří pravidla nedodržují. Jedná se tak o uzavřený okruh uživatelů aplikace UberPOP, a to na obou stranách, tedy na straně řidičů i pasažérů. Jízdy nejsou veřejně (mimo aplikaci) dostupné, odvoz si může objednat pouze uživatel aplikace za splnění podmínek. Řidič je striktně vázán objednávkami skrze aplikaci UberPOP, není mu umožněno, aby si uzavřel objednávku se zákazníkem sám, ani aby odvezl náhodného cestujícího z ulice. Řidič nemá žádné oprávnění domluvit se s cestujícím na jízdě; cestující nikdy řidiči, který jej převáží, neplatí jízdné. To je hrazeno skrze aplikaci společnosti, která UberPOP provozuje, nikoliv řidiči. Jízdné je stanoveno cestujícímu dle pevného tarifu, kdy řidiči není známo, kolik cestující za jízdné zaplatil. I z tohoto ohledu nemůže být řidič považován za řidiče provozujícího taxislužbu. Závěrem žalobkyně namítala, že je pojmově vyloučeno, aby na ni byl aplikován souběh přestupků tak, jak učinily správní orgány. Jestliže někdo vykonává činnost bez povolení řidiče taxislužby ve smyslu § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, pak je tímto pojmově vyloučeno i získání oprávnění vykonávat tuto činnost vozidlem, které je vozidlem taxislužby ve smyslu § 21d odst. 1 téhož zákona.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas s žalobními námitkami. Pokud jde o námitky týkající se tvrzeného porušení kontrolního řádu, žalovaný uvedl, že ani jeden z cestujících nevystupoval jako kontrolní pracovník, ani jako osoba přizvaná ke kontrole, tudíž žádné pověření podle kontrolního řádu v tomto směru neexistuje. Uvedenou přepravu vykonali jako běžní cestující. Úkolem svědků bylo v souladu s jejich pracovní náplní monitorovat průběh přepravy a následně sepsat základní skutečnosti o přepravě do oznámení o poskytnuté přepravě. Podle žalovaného není nutné v takových případech přiznávat cestujícím statut přizvaných osob dle kontrolního řádu, který se pojí s určitými odbornými znalostmi a povinnostmi. Pro výkon těchto přeprav v taxislužbě postačí, aby cestující byli schopni vnímat svými smysly (zrak a sluch) průběh přepravy a měli základní přehled o místopisu Prahy a následně byli schopni své vjemy popsat a zaznamenat. V průběhu řízení nebyly prokázány žádné okolnosti svědčící o vztahu mezi žalobkyní a cestujícími, které by mohly vzbuzovat pochybnosti o nezaujatém přístupu cestujících vůči žalobkyni a nelze jakkoliv dovozovat případné účelové jednání cestujících s cílem žalobkyni záměrně poškodit. Mezi žalobkyní a cestujícími se naopak jednalo o zcela náhodný kontakt při potřebě cestujících zajistit si taxislužbu. Žalovaný tak považuje za prakticky vyloučené, aby za takových okolností cestující křivě svědčili proti pro ně neznámé osobě s rizikem právního postihu. Svědci nejsou žalovaným nijak honorováni, pokud jde o počet zjištěných

protiprávních jednání řidičů při provozování taxislužby, ani pokud jde o jejich případný následný postih. Jsou honorováni za čas strávený při provádění jízd hodinovou mzdou. Výpověď svědků tak žalovaný shledal dostatečně věrohodnou a stav věci považuje za prokázaný. Ohledně jím tvrzené zákonnosti výpovědi svědků poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č.j. 2 Afs 104/2005-81). Pokud jde o stanovisko žalobkyně, že aby mohla být považována za provozovatele silniční dopravy, musí splňovat veškeré znaky živnostenského podnikání, žalovaný oponoval tak, že se tyto znaky vztahují pro posouzení, zda případná aktivita žalobkyně není v režimu neoprávněného podnikání. Rovněž uvedl, že žalobkyně byla postihována jako řidička vozidla, která porušila zákon o silniční dopravě, nikoli jako provozovatel; podle zákona o silniční dopravě není třeba, aby se řidič dopouštěl protiprávního jednání soustavně, ale postačuje spáchání jednoho přestupku k tomu, aby se jeho jednáním správní orgány zabývaly. Dále poznamenal, že to, že za poskytnutou jízdu nebyla požadována žádná úhrada od cestujících a jízda tak byla „poskytnuta zdarma“, zohlednil správní orgán v odůvodnění rozhodnutí výší uložené pokuty, protože za porušení uvedených zákonných ustanovení lze uložit pokutu až do výše 50.000 Kč a zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let. K námitce, že voucher, kterým byla přeprava zaplacená, nelze považovat za jakýkoliv platební prostředek, žalovaný zaujal stanovisko, že vouchery jsou poukazy na různé služby či slevy z těchto služeb získané u jiných obchodníků zabývajících se distribucí a prodejem těchto poukazů. Voucher je tak certifikát, který má určitou peněžní hodnotu a který lze využít při hrazení služeb, resp. ke koupi určitého zboží. Meritem věci v dané věci podle žalovaného však není to, zda bylo za jízdu zaplacené, či nikoliv, ale skutečnost, že žalobkyně vykonávala taxislužbu bez zákonem stanovených dokladů potřebných k provozování taxislužby. To, že tak učinila, je jednoznačně prokázáno protokolem o kontrole, kde je kromě jiného uvedeno, že při kontrole nepředložila oprávnění řidiče taxislužby a vozidlo není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby; tato skutečnost pak byla prokázána i zjištěním v příslušných evidencích. Žalovaný dodal, že to, že mohou v rámci aplikace UberPOP jízdu vykonat jen zaregistrovaní řidiči a tato služba je pouze pro předem registrované cestující, není pro probíhající řízení podstatné, protože aplikace UberPOP si nemůže osobovat právo upravit si podmínky a pravidla svého podnikání v rozporu s právními předpisy, v tomto případě se zákonem o silniční dopravě. Žalovanému je z jeho činnosti známo, že každý, kdo splní podmínky registrace pro získání uvedené aplikace, se stane jejím uživatelem, takže se v žádném případě nejedná o uzavřenou komunitu uživatelů, ale o zcela otevřenou aplikaci inzerovanou a běžně dostupnou na Internetu. Podle žalovaného každé z ustanovení [§ 34e odst. 1 a § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě] postihuje jiné protiprávní jednání, které je uvedeno v rozličných paragrafech zákona o silniční dopravě, pročez není vyloučeno, aby byl na žalobkyni aplikován souběh přestupků dle těchto ustanovení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného uvedla, že má za to, že žalovaný ve svém vyjádření přednesl argumentaci shodnou s odůvodněním rozhodnutí o odvolání. K žalovaným citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 104/2005-81 poznamenala, že toto rozhodnutí se zabývá možností použití dalších osob k provádění efektivní kontroly; žalobkyně je toho názoru, že takové osoby provádějící kontrolu ve vozidle, ačkoliv se jedná pouze o externí zaměstnance žalovaného, musí mít k provedení kontrolní jízdy pověření. Zaměstnanci žalovaného (byť externí) jsou zaměstnání veřejnoprávním subjektem pro výkon státní správy a je nutno je považovat za úředníky. V rámci kontroly jsou pak úředníci povinni vykonávat tuto činnost podle kontrolního

řádu. Pokud žádná právní norma nezná nepověřenou osobu jednající za správní orgán, která fakticky vykonává kontrolu, pak ani není možné dovodit, že úředník správního orgánu vykonává činnost podle zákona. Činnost svědků slyšených v rámci správního řízení je dle žalobkyně nutno považovat za nezákonné jednání a případně i provokaci vůči žalobkyni, jejímž účelem bylo vyvolat protiprávní jednání.

5. Správní spis pak obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: CD s videozáznamy a fotografiemi žalobkyně a jejího auta pořízenými po skončení předmětné jízdy dne 2. 4. 2015, 3x oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 2. 4. 2015 podepsaná L. Č., J. L. a B. P., výpis z veřejné části živnostenského rejstříku týkající se žalobkyně ze dne 7. 4. 2015, vyjádření žalobkyně ze dne 10. 4. 2015, protokol žalovaného o kontrole ze dne 17. 4. 2015 č. T/20150402/2/Fk, námitky žalobkyně proti kontrolnímu protokolu ze dne 30. 4. 2015, přípis žalovaného (vyřízení námitek) ze dne 11. 5. 2015 č.j. MHMP 795604/2015, oznámení žalovaného ze dne 12. 5. 2015 č.j. MHMP 810314/2015 o podezření ze spáchání přestupku, e-mailová korespondence mezi pracovníky správního orgánu prvního stupně a žalovaného ze dne 29. 6. 2015, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení řízení a předvolání ze dne 14. 7. 2015 č.j. MCP2/073560/2015/OSA-OPR/Jich, protokol o ústním jednání správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 8. 2015 č.j. MCP2/081731/2015/OSA-OPR/Jich, protokol o ústním jednání správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 10. 2015 č.j. MCP2/104824/2015/OSA-OPR/Jich, vyjádření žalobkyně ze dne 20. 10. 2015, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 1. 2016 č.j. MCP2/004894/2016/OSA-OPR/Jich, zn. R-794/15/OSA-OPR/Jich, odvolání žalobkyně ze dne 14. 1. 2016, doplnění odvolání žalobkyně ze dne 19. 1. 2016, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2016 sp. zn. S-MHMP 126945/2016 ODA-TAX, č.j. MHMP 221383/2016.
6. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 28. 6. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že zaměstnanci žalovaného L. Č., J. L. a B. P. si přes aplikaci UberPOP objednali jízdu, přičemž tato jízda byla provedena dne 2. 4. 2015 od 11.10 hodin do 11.25 hodin z adresy R., P. (3. lékařská fakulta Univerzity Karlovy) na adresu N., P., a to vozidlem Mercedes Benz, registrační značka X; toto vozidlo nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Vozidlo řídila žalobkyně, jež neměla oprávnění řidiče taxislužby. Cena za jízdu ve výši 107 Kč byla zaplacená voucherem v hodnotě 300 Kč poskytnutým společností Uber za registraci v aplikaci. Správní orgán prvního stupně vydal oznámení ze dne 14. 7. 2015 o zahájení řízení o přestupku [dle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, § 61 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona, § 34e odst. 1 a § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu] a předvolání k ústnímu jednání. Na ústním jednání dne 11. 8. 2015 žalobkyně k věci nevypovídala a učinila důkazní návrhy. Dne 20. 10. 2015 se konalo další ústní jednání, na němž byli jako svědci vyslechnuti cestující (zaměstnanci žalovaného) J. L., L. Č. a B. P., kteří potvrdili uskutečnění předmětné jízdy přes aplikaci Uber na shora uvedené trase. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 14. 1. 2016 č.j.

MCP2/004894/2016/OSA-OPR/Jich, zn. R 794/15/OSA-OPR/Jich, jehož výrokem I. byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě a ze spáchání přestupku dle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě, kterých se měla dopustit tím, že úmyslně v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonávala práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, a tím, že jako řidič taxislužby úmyslně vykonávala práci řidiče taxislužby vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1 zákona o silniční dopravě. Za tyto přestupky byla žalobkyně podle § 34e odst. 3 zákona o silniční dopravě s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích jako sankce uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a rovněž jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč. Výrokem II. téhož rozhodnutí pak bylo dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení o údajném přestupku na úseku podnikání podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a o údajném přestupku dle § 61 odst. 3 písm. c) živnostenského zákona, kterých se měla žalobkyně dopustit tím, že měla neoprávněně provozovat obchodní, výrobní či jinou výdělečnou činnost, a tím, že měla provozovat činnost, která je předmětem živnosti koncesované, aniž by pro tuto činnost měla živnostenské oprávnění, neboť spáchání skutků, o nichž se vede řízení, nebylo žalobkyni prokázáno. Dne 14. 1. 2016 žalobkyně napadla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v plném rozsahu svým blanketním odvoláním, které doplnila dne 19. 1. 2016 (s tím, že vzala zpět odvolání proti výroku II. tohoto rozhodnutí, jímž bylo řízení o některých přestupcích zastaveno). Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 9. 2. 2016 sp. zn. S-MHMP 126945/2016 ODA-TAX, č.j. MHMP 221383/2016, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. V § 3 kontrolního řádu je stanoveno:

„(1) Kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu.

(2) O úkonech podle odstavce 1 se pořídí záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.“

11. Zdejší soud na rozdíl od žalobkyně neshledává nezákonným postup, v rámci něhož si pracovníci žalovaného před samotným zahájením kontroly objednali a následně absolvovali předmětnou jízdu. Tento postup byl dle závěru soudu v souladu s § 3 kontrolního řádu (každý z cestujících po skončení předmětné jízdy sepsal oznámení o poskytnuté přepravě, jež lze považovat za záznam ve smyslu § 3 odst. 2 kontrolního řádu). V této souvislosti lze citovat z odborné literatury VETEŠNÍK, Pavel. § 3 [Úkony předcházející kontrole]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel, LIBOSVÁR, Ondřej. Zákon o kontrole. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 35. ISBN 978-80-7400-271-7:

„Na rozdíl od předcházející právní úpravy zákon o kontrole obsahuje i ustanovení, které upravuje činnost kontrolního orgánu před zahájením samotné kontroly. Pravděpodobně pro zdůraznění povahy tohoto ustanovení je zařazeno v samostatné Hlavě II s názvem kopírující název samotného ustanovení § 3 KŘ, a to úkony předcházející kontrole, a je zařazeno před samostatnou hlavou upravující průběh samotné kontroly.

Jak vyplývá z důvodové zprávy ke kontrolnímu řádu, zpracovatel zákona o kontrole se nechal inspirovat dosavadní praxí kontrolních orgánů a jejich činností upravenou v jednotlivých zvláštních právních předpisech, která ve formě monitoringu, ověřování podnětů, kontrolních

nákupů a dalších úkonů předcházela nebo mohla předcházet samotné kontrole. Z důvodu zajištění právní jistoty kontrolovaných osob, ale i úkonů samotných kontrolujících, respektive kontrolních orgánů, zpracovatel zákona o kontrole vymezil v zákoně o kontrole toto ustanovení....

Jak vyplývá ze samotného textu § 3 odst. 1 KŘ, kontrolní orgán může, ale samozřejmě nemusí před zahájením kontroly provádět úkony, jejich účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. V rámci těchto úkonů si může kontrolující například ověřit relevantnost podnětu ke kontrole anebo upřesnit zaměření kontroly na základě informací od osob působících u kontrolované osoby (Kalvoda 2014, s. 10). Ačkoliv je ustanovení o kontrolujícím obsaženo až v hlavě upravující průběh kontroly, tak i úkony předcházející kontrole budou vykonávat fyzické osoby, které k tomu pověří kontrolní orgán. Jak vyplývá z § 3 odst. 2 KŘ, navazuje-li na úkony předcházející kontrole samotná kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění. Je proto žádoucí, aby fyzické osoby provádějící úkony před zahájením kontroly byly k těmto úkonům určitým způsobem (například vnitřními předpisy kontrolního orgánu) pověřeny, nicméně nemusí mít nutně pověření ve smyslu § 4 odst. 1 KŘ.“

12. Postup tří cestujících, kteří si objednali přes aplikaci UberPOP jízdu a tuto následně absolvovali (s žalobkyní jako řidičkou), tedy není ani postupem nezákonným, ani započítán kontrolou, jak namítala žalobkyně, neboť se jednalo o úkony před zahájením kontroly dle § 3 kontrolního řádu. Ze shora citované pasáže komentáře ke kontrolnímu řádu je pak zřejmé, že osoby provádějící úkony před zahájením kontroly ve smyslu § 3 kontrolního řádu nemusí disponovat pověřením ke kontrole ve smyslu § 4 kontrolního řádu. Takový závěr přitom logicky vyplývá i ze systematiky kontrolního řádu, neboť ust. § 4 kontrolního řádu týkající se pověření ke kontrole je (na rozdíl od ust. § 3 téhož zákona) zařazeno v hlavě III tohoto zákona s názvem „Průběh kontroly“. Je tak zřejmé, že pověření ke kontrole musí mít osoba vykonávající kontrolu [předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě pak představuje jeden ze způsobů, jimiž je kontrola zahájena, srov. § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu]. Z tohoto zákona neplyne povinnost osob provádějících úkony před zahájením kontroly dle § 3 kontrolního řádu disponovat pověřením ke kontrole (tyto osoby totiž nevykonávají kontrolu). Nedošlo tudíž k porušení zákona, když cestující J. L., L. Č. ani B. P. nedisponovali pověřením ke kontrole. Z těchto důvodů nedošlo ani k porušení žalobkyní poukazované zásady vázanosti státní moci zákonem stanovené v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
13. Pokud jde o zákonnost svědeckých výpovědí cestujících (zaměstnanců žalovaného), zdejší soud přisvědčil žalovanému v jeho odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2015 č.j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS:
„Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.... [J]e pak nedůvodná stěžovatelova námitka, že jediným důkazem o tom, že se údajně dopustil uvedeného jednání, jsou výpovědi zmíněných svědků, a že tudíž správní orgán rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. I takovýto důkaz, není-li zpochybněn důkazy jinými, může být dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci“

14. Přestože se shora odkazovaný rozsudek týká porušení cenových předpisů, zdejší soud nevidí žádného důvodu, proč by závěry shora citovaného rozsudku neměly být použitelné i v posuzované věci. Svědecké výpovědi cestujících tak byly pořízeny v souladu se zákonem. V daném případě jsou kromě svědectví tří svědků (cestujících) a jimi podepsaných oznámení o poskytnuté přepravě dalšími důkazy i protokol o kontrole žalovaného ze dne 17. 4. 2015 č. T/20150402/2/Fk a videozáznam pořízený s žalobkyní po skončení předmětné jízdy. Ze všech těchto důkazů byl správními orgány v dostatečném rozsahu zjištěn skutkový stav, přičemž zdejší soud nezjistil (a ostatně ani žalobkyně neuvedla) žádnou relevantní okolnost tento skutkový stav zpochybňující. Nelze ani přisvědčit námitce žalobkyně o nepřipustné provokaci ze strany cestujících (zaměstnanců žalovaného). Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná. Pokud jde o odkaz žalobkyně na nálezy Ústavního soudu, tyto se týkaly nepoužitelnosti důkazů získaných nezákonným způsobem, jakož i závaznosti nálezů Ústavního soudu. Z tvrzení žalobkyně není zřejmé, jak konkrétně měly správní orgány postupovat v rozporu s touto judikaturou Ústavního soudu.
15. Co se týče námítky žalobkyně o tom, že je pojmově vyloučeno, aby na ni byl aplikován souběh přestupků dle § 34e odst. 1 a § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě, ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
16. Podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 3. 10. 2017 [totožné ustanovení je nyní obsaženo v § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě] fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
17. Podle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že vykonává práci řidiče taxislužby vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1.
18. V této souvislosti lze odkázat na s. 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: „[S]ouběh těchto přestupků je možný (jakkoliv se lze na první pohled domnívat, že pokud už osoba vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, lze stěží předpokládat, že by tak činila vozidlem zapsaným v evidenci vozidel taxislužby), neboť v praxi může nastat případ, že osoba vykonávající práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby si pro výkon práce zajistí např. zapůjčením vozidla od příbuzného nebo známého vozidlo, které je v evidenci vozidel taxislužby řádně zapsáno (a je odpovídajícím způsobem vybavené), stejně tak jsou z praxe známy případy opačné, tj. případy, ve kterých osoba vykonává práci řidiče taxislužby a má oprávnění řidiče taxislužby, a to vozidlem, které není vozidlem cestujícího a není ani (z různých důvodů) zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Proto má správní orgán za to, že uvedené skutkové podstaty přestupků ob stojí i vedle sebe a konzumpce se zde neuplatní.“
19. Zdejší soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Z uvedených důvodů je i tato žalobní námitka nedůvodná.
20. Žalobkyně dále namítala, že nemohla být považována za provozovatele silniční dopravy. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupků dle § 34e odst. 1 a § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě, tedy za to, že měla vykonávat práci řidiče taxislužby jednak

v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě bez oprávnění řidiče taxislužby, jednak vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1 zákona o téhož zákona.

21. Podle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.
22. V § 21d odst. 1 zákona o silniční dopravě je stanoveno: „Řidič je k výkonu práce řidiče taxislužby povinen užít a) vozidlo taxislužby, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby pro něj, pokud je sám dopravcem, nebo pro dopravce, k němuž má vztah podle § 21 odst. 3 písm. a) bodu 1, nebo b) vozidlo cestujícího.“
23. V daném případě není sporu o tom, že žalobkyně ke dni spáchání jí vytýkaného jednání (2. 4. 2015) nebyla držitelkou oprávnění řidiče taxislužby, přičemž ani vozidlo, kterým provedla předmětnou jízdu, nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (ani nešlo o vozidlo některého z cestujících). Je proto třeba posoudit otázku, zda žalobkyně při předmětné jízdě, jež byla objednána cestujícími přes mobilní aplikaci Uber (resp. UberPOP), vykonala práci řidiče taxislužby.
24. Služba, kterou poskytuje společnost Uber, je v odborné literatuře [KUPČÍK, Jan. Aplikace Uber z pohledu (nejen) soutěžního práva. Právní rozhledy. 2016, č. 13-14, s. 496-501] vymezena následovně: „Jedná se o platformu působící na dvoustranném trhu, která spojuje na jedné straně řidiče osobních automobilů a na druhé straně zákazníky, kteří poptávají dopravu v rámci jednoho města. Samotná společnost tuto službu prezentuje jako spolujízdu, zatímco z pohledu většiny veřejných orgánů, ať už v ČR nebo v zahraničí, se jedná o provozování taxislužby. Zákazník, který se přihlásí do aplikace, může zadat požadavek na jízdu s nebo bez určení cíle, následně aplikace dle GPS vyhledá nejbližšího aktivního řidiče. Ten má 15 vteřin na přijetí nebo odmítnutí a v té chvíli nezná cílovou destinaci (i pokud ji zákazník zadal). V případě odmítnutí má možnost přijetí druhý nejbližší řidič, atd. Po nastoupení zákazníka funguje aplikace současně jako navigace a „taxametr“, po příjezdu do cíle je jejím prostřednictvím provedena bezhotovostní platba, ze které si Uber strhává zprostředkovací poplatek (většinou ve výši 20–25 %). Uber tedy v klasickém pojetí není provozovatelem taxislužby (ani „spolujízdy“), pouze zprostředkovává střet nabídky a poptávky.“
25. Taxislužba je definována v § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě jako „osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou“.
26. V dané věci byla splněna podmínka osobní dopravy pro cizí potřeby (mezi žalobkyní a cestujícími, jejichž přepravní potřeba byla uspokojována, vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla přeprava osob, srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě), kterou byla zajištěna přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče. Zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu (ta je definována v § 2 odst. 7 zákona o silniční dopravě jako pravidelné poskytování přepravních služeb na určené trase dopravní cesty, při kterém cestující vystupují a nastupují na předem určených zastávkách), o mezinárodní kyvadlovou dopravu (mezinárodní kyvadlovou dopravou je osobní doprava, kterou jsou předem vytvořené skupiny cestujících přepravovány více jízdami tam a zpět ze

stejně výchozí oblasti do stejné cílové oblasti, srov. § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě) ani o příležitostnou osobní silniční dopravu. Příležitostná osobní silniční doprava je totiž v § 2 odst. 10 zákona o silniční dopravě definována jako „*neveřejná osobní doprava pro cizí potřeby, která není linkovou osobní dopravou nebo mezinárodní kyvadlovou dopravou a kterou se na základě předchozí objednávky zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě a) nejvýše 9 osob včetně řidiče, jedná-li se o mezinárodní dopravu, nebo b) více než 9 osob včetně řidiče.*“ Poněvadž byla přeprava osob zajištěna vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a zároveň se nejednalo o mezinárodní přepravu, je zřejmé, že definice příležitostné osobní silniční dopravy nebyla naplněna. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že během předmětné jízdy došlo k naplnění zákonem stanovených definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě.

27. Na tomto závěru nemění ničeho ani tvrzení žalobkyně, že jízda nebyla uskutečněna za úplatu, nýbrž za uplatněný voucher (zdejší soud přesto podotýká, že nepovažuje jízdu, za kterou bylo placeno voucherem, za jízdu bezúplatnou; voucher lze dle jeho závěru pokládat za poukázku ve smyslu §§ 1939 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Na otázku naplnění definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě pak dle závěru zdejšího soudu nemá žádný vliv ani žalobkyní tvrzená skutečnost, že jízdu v rámci aplikace UberPOP mohou vykonat pouze zaregistrovaní řidiči, a to pro předem registrované cestující, tedy všichni uživatelé UberPOP (což je dle žalobkyně uzavřený okruh uživatelů aplikace na obou stranách, tj. na straně řidičů i pasažérů, přičemž řidiči není umožněno, aby si uzavřel objednávku se zákazníkem sám či aby si odvezl náhodného cestujícího z ulice), jakož ani okolnost tvrzená žalobkyní, že řidič nemá žádné oprávnění domluvit se s cestujícím na jízdě a že toto jízdě je hrazeno dle pevného tarifu skrze aplikaci společnosti Uber, přičemž řidiči není známo, kolik cestující za jízdu zaplatil. Veškeré tyto skutečnosti jsou zcela irelevantní pro posouzení otázky, zda předmětná činnost je taxislužbou, či nikoliv.
28. Shora předestřenému závěru, že se o taxislužbu jedná, nasvědčuje i rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, C-434/15, Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain SL. Ten se sice primárně zabýval povahou zprostředkovatelské služby poskytované společností Uber, činnost samotných řidičů však opakovaně označil za „přepravní služby“. Tuto komplexní službu (zprostředkovatelskou činnost společnosti Uber spolu se samotnými přepravními službami řidičů) pak označil za službu v oblasti dopravy ve smyslu čl. 58 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.
29. Přestože činnost žalobkyně naplnila definiční znaky taxislužby dle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, zdejší soud dospěl k závěru, že z její strany nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 3. 10. 2017. V tomto ustanovení je stanoveno, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby. Zákonodárcem použité slovo „vykonává“ značí nikoliv jediné vykonání takové přepravy osob. Tytéž závěry pak platí i pro skutkovou podstatu obsaženou v § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě, podle něhož řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že vykonává práci řidiče taxislužby vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1. V obou zákonných ustanoveních, kde jsou upraveny přestupky, z jejichž spáchání byla žalobkyně uznána vinnou, je použit slovesný vid nedokonavý (sloveso „vykonává“), čímž se značně odlišuje od většiny skutkových podstat přestupků obsažených nejen v zákoně o silniční dopravě [srov. např. přestupek dle § 34e odst. 2 písm. a), podle něhož řidič taxislužby se

dopustí přestupku tím, že uzavře smlouvu v rozporu s § 21 odst. 4, či přestupek dle § 34e odst. 2 písm. k), podle něhož řidič taxislužby se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21d odst. 6 užije vozidlo taxislužby, které není vybaveno taxametrem, k jinému účelu než k poskytování přepravy podle § 21 odst. 4], ale i v jiných zákonech [srov. např. § 15 odst. 1 kontrolního řádu, kde je stanoveno, že fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že a) jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2, b) jako povinná osoba nesplní povinnost podle § 10 odst. 3], kde jsou slovesa užívaná při definování skutkových podstat přestupků slovesného vidu dokonavého. Vid dokonavý je pak užíván i ve valné většině skutkových podstat trestných činů [srov. např. § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“): „Kdo jinému úmyslně ublíží na zdraví, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta“; § 173 odst. 1 trestního zákoníku: „Kdo proti jinému užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci, bude potrestán odnětím svobody na dvě léta až deset let.“ nebo § 205 odst. 1 trestního zákoníku: „Kdo si присvojí cizí věc tím, že se jí zmocní....“].

30. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005 č.j. A 14/2003-51, publ. pod č. 716/2005 Sb. NSS: „Dále pak je – byť podpůrně – třeba přisvědčit i jazykovému výkladu § 88 odst. 8, který předestřel žalobce, opíraje se o použitý výraz „porušuje ustanovení § 88 odst. 8“ v sankčním ustanovení § 97 odst. 1 písm. h). Žalobce z nedokonavého vidu usuzuje na to, že tu zákonodárce zamýšlel postih jednání trvajících delší dobu. Délku přerušení telekomunikační služby ale žalobce ovlivnit nemohl. Také soud sdílí výklad, podle něhož slovem „porušuje“ zákonodárce míní jednání opakované nebo trvajících, nikoli jednání jednorázové, předsevzaté a také dokonané přerušením podzemního kabelu. V takovém případě by zákon musel užít slova „poruší“, stejně tak jako dokonavého slovesného vidu použil v § 97 u jiných sankčních ustanovení, kde zřetelně mířil na skutek naplněný jediným jednáním („připojí zařízení“, „použije zařízení“, „neoznámila, že uvede na trh“, „neoznačí zařízení“, „zneužila schvalovací značku“), naproti tomu tam, kde pojmově půjde o čin trvající nebo o jednání, které má být sankcionováno teprve při opakování, užívá zákon odpovídajícího tvaru „vystavuje na veletržích“, „provozuje vysílací zařízení“, „vykonává činnosti bez licence“, „nepřispívá na účet univerzální služby“ atp.“

31. Podobně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č.j. 10 As 298/2016-24, publ. pod č. 3742/2018 Sb. NSS, je mimo jiné uvedeno:

„[20] Z uvedené důvodové zprávy plyne, že navrhovaná opatření a podmínky mají platit pro podnikatele, tedy osoby, které opakovaně za účelem zisku prodávají pohonné hmoty. Tomu odpovídá i nedokonavý vid použitý v definici distributora obsažené v § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách („prodává pohonné hmoty“) jak ve znění účinném od 21. 4. 2011 do 30. 9. 2013, tak i v následujících zněních....

...

[24] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stejný výkladový přístup použil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 1 As 50/2017-32, č. 3598/2017 Sb. NSS, ve kterém učinil závěr k výkladu § 114 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, podle kterého „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 11 odst. 2 poskytuje zdravotní služby bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb“. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku mj. uvedl, že „[s]kutková podstata správního deliktu, za jehož spáchání byla žalobkyně postihnuta, ve svém gramatickém vyjádření používá vid nedokonavý (tj. kdo „poskytuje“ zdravotní služby bez oprávnění, nikoli „poskytne“). V tomto případě jde o skutkovou podstatu mířící na neoprávněné podnikání ve zdravotnictví. Podnikání je však definováno jako

výdělečná činnost vykonávaná na vlastní účet a odpovědnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (§ 420 odst. 1 občanského zákoníku).“

[25] Nejvyšší správní soud k uvedenému rozsudku čj. 1 As 50/2017-32 dodává, že stejně tak i povaha správního deliktu podle zákona o pohonných hmotách dopadá pouze na podnikatele provozující soustavnou (opakovanou) výdělečnou činnost. Jen taková osoba je distributorem ve smyslu uvedeného zákona. Je proto správný závěr krajského soudu, že pokud osoba (byť i podnikatel) uskutečnila ojedinělý prodej pohonných hmot, nestala se tím distributorem dle zákona o pohonných hmotách.“

32. Závěry shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou dle zdejšího soudu plně použitelné i v posuzovaném případě. I v dané věci zákonná ustanovení, z jejichž porušení byla žalobkyně uznána vinnou, obsahují sloveso vidu nedokonavého („vykonává“), kterým zákonodárce mínil jednání opakované nebo trvající (resp. soustavné), nikoli jednání jednorázové, jehož se lze dopustit uskutečněním jediné jízdy. Námitce žalobkyně, která tvrdila, že by jí musela být prokázána skutečnost, že vykonávala činnost soustavně ve smyslu § 2 živnostenského zákona, tak lze přisvědčit v tom smyslu, že k naplnění skutkové podstaty přestupků dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 3. 10. 2017 a dle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě nepostačuje uskutečnění jediné jízdy naplňující definiční znaky taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 téhož zákona vykonané v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě bez oprávnění řidiče taxislužby, a to vozidlem, které nesplňuje požadavky § 21d odst. 1 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupků dle odkazovaných ustanovení již pro vykonání jediné jízdy (dne 2. 4. 2015 mezi 11.10 hodin a 11.25 hodin), tedy nikoliv pro jednání opakované nebo trvající (resp. soustavné), bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem.
33. Zdejší soud připouští, že prokázat jednání opakované nebo trvající (resp. soustavné) je u činnosti tohoto typu obtížné, nemohl však rezignovat na svoje poslání poskytovat ochranu základním právům a svobodám, jak toto vyplývá z čl. 4 Ústavy České republiky. „Posvěcením“ žalobou napadeného rozhodnutí by totiž uplatnil extenzivní výklad normy hmotného práva v neprospěch žalobkyně, jenž je nejen v trestním právu, ale i v oblasti správního trestání zapovězen.
34. Zdejší soud si je vědom, že otázka regulace služeb poskytovaných společnostmi Uber je předmětem široké společenské debaty. V projednávané věci je však podstatná aktuální podoba právní úpravy, nikoliv představy účastníků o tom, jaká by měla být (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č.j. 9 As 291/2016-136). Jelikož aktuální podoba právní úpravy (resp. podoba právní úpravy účinná ke dni 2. 4. 2015, kdy se žalobkyně dopustila jí vytýkaného jednání) neumožňuje žalobkyni postihnout za jediné vykonání přepravy osob naplňující definici taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě bez oprávnění řidiče taxislužby a vozidlem, které není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, zdejší soud přikročil ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 větou první s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobkyně výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 15.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně